

За результатами опитування, проведеного серед студентів Українського державного університету залізничного транспорту (в опитуванні брали участь 100 студентів), 70 % опитаних віддають перевагу тестуванню, 30 % – усному або письмовому контролю.

Безумовно, з одного боку, тестування має ряд переваг перед традиційними формами перевірки знань студентів, оскільки дає змогу раціональніше використати час зайняття; охопити більший обсяг змісту; швидко встановити зворотний зв'язок із студентами і визначити результати засвоєння матеріалу; зосередити увагу на пропусках у знаннях і внести в них корективи. Тестова перевірка забезпечує не лише одночасну перевірку знань студентів усієї групи, але й формує у них мотивацію для підготовки до кожного зайняття, дисциплінує їх.

Отже, головна перевага тестів – повністю автоматизована перевірка знань студентів, яка забезпечує максимально можливу її об'єктивність (ставить усіх студентів у рівні умови в процесі перевірки знань) і виграє у швидкості перевірки.

З іншого боку, тестова перевірка має ряд недоліків, серед яких:

- неможливість перевірки культури мовлення студентів (письмової чи усної) і обліку тих категорій студентів, які внаслідок деяких психічних особливостей погано відповідають тестовій методиці й отримують занижені або завищені оцінки;

- звуження змісту навчальної дисципліни (є дисципліни, зміст яких не задовільно охоплюється системою тестових завдань);

- зниження кваліфікації викладача (викладач перестає використовувати спеціальні і додаткові засоби для свого професійного розвитку).

Н.М. Каменева

ПРОБЛЕМА ЯКОСТІ ВИЩОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ

Проблема якості освіти та її адекватності вимогам часу і суспільного розвитку на початку XXI століття стала центральною у світовому освітньому просторі. Особлива увага проблемам забезпечення якості освіти є характерною рисою Болонського процесу. Виявом вагомості цієї теми є розроблення Стандартів і рекомендацій щодо забезпечення якості в європейському просторі вищої освіти, які діють з 2006 року і є унікальним міжнародним документом, що спрямовує освітню політику країн з метою інтеграції до європейського освітнього простору.

Проблеми якості вищої освіти значною мірою зумовлені розривом між сферами праці та освіти. Роботодавці вважають вищі навчальні заклади занадто консервативними та громіздкими для швидкого реагування на зміни в умовах та технологіях праці. Подальша сумісна

реалізація зусиль може створити ефективну модель організації співпраці університетів та бізнесу.

Справжнім індикатором готовності держави до гарантування якості вищої освіти є фінансування та впровадження сучасних технологій навчання, ефективного університетського менеджменту.

Належна система забезпечення якості передбачає створення розвинених інструментів мотивації до неї навчальних закладів, викладачів та студентів. З одного боку, найбільш зацікавленою стороною в отриманні високоякісної освіти є студентство. Сприйняття студентів як об'єкта впливу, а не самостійного учасника освітнього процесу, позбавляє освітню систему шансів на успіх. З іншого боку, повернення наукового дослідження в освітнє поле повинно стати надійним підґрунтям забезпечення якості вищої освіти як основного засобу технологічного прориву України.

А.В. Колісников, І.М. Крутько

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВОВОЇ ОСВІТИ У ВИЩОМУ НАВЧАЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ

Кожний навчальний заклад в Україні здійснює відповідну підготовку спеціалістів за різноманітними напрямками для різних галузей господарства України і не тільки для України.

Було б ідеально, якби значна кількість населення України незалежно від матеріального становища, несприйняття чи сприйняття об'єктивної дійсності, що відбувається у державі, бажала та мала доступ отримати відповідний освітній рівень.

Процеси у суспільстві спонукають до інноваційної діяльності, у тому числі в освітньому процесі. На жаль, зараз вищі навчальні заклади скорочують кількість певних дисциплін, обмежуючись тільки тими предметами, які характеризують та забезпечують відповідний напрямок підготовки. Існує й суб'єктивних фактор – сприйняття чи несприйняття фахівцем, що здійснює підготовку та є відповідальним за певний напрямок, тієї чи іншої дисципліни.

Щодо правової освіти, сучасний стан розвитку суспільства, складний характер політичної та соціально-економічної ситуації в державі потребують визначити правову підготовку та правове виховання. Мотивація викладача, що здійснює правову освіту, як правило, є очевидною, хоча, зрозуміло, з цим можна не погодитись.

Суспільні відносини у сучасному суспільстві розвиваються достатньо швидко. Напрями правового регулювання, як частина правопорядку, також змінюються. Але залишаються незмінними ті основи правового регулювання, які будувались суспільством у минулому в нашій державі та у світі. Ці знання складають основи праворозуміння у цілому,